

Sygn. akt VU 46/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku D. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dalszą rentę

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 listopada 2013 roku znak (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2013 roku wnioskodawca D. R. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 listopada 2013 roku odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca zakwestionował powyższą decyzję, podnosząc, że jest ona dla niego krzywdząca, bowiem od wielu lat choruje na schizofrenię, a ponadto od 5 września 2013 roku przebywa w Szpitalu (...) w Ś..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 października 2013 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe orzeczenie zostało przez organ rentowy wysłane na adres zamieszkania wnioskodawcy i w dniu 13 listopada 2013 roku doręczone dorosłemu domownikowi (zwrotne potwierdzenie odbioru - k. 8 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

W celu zapewnienia realnej możliwości złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, organ rentowy został zobowiązany zarządzeniem dnia 17 stycznia 2014 roku, do doręczenia odpisu ww. orzeczenia lekarza orzecznika wraz z pouczeniem o prawie i sposobie wniesienia sprzeciwu wnioskodawcy na adres Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ś., gdzie D. R. nieprzerwanie przebywał od 5 września 2013 roku.

Orzeczenie zostało mu doręczone w dniu 31 stycznia 2014 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru - k. 1 akt ZUS).

Pismem z dnia 20 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował, iż do dnia 18 marca 2014 roku nie wpłynął sprzeciw wnioskodawcy od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawca twierdzi bowiem, że jest chory na schizofrenię a decyzja jest dla niego krzywdząca.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do renty, które to prawo jest uzależnione od powstania niezdolności do pracy, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, a mianowicie

kwestii ustalenia niezdolności do pracy, od którego wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.